

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla a dr. Vásárhelyi János ügyvéd (Iregszemcse, Napsugár utca 4.) által képviselt **felperes neve** felperes címe felperesnek - a dr. Kövesdi Balázs ügyvéd (Dombóvár, Népköztársaság utca 25.) által képviselt **alperes neve** alperes címe székhelyű alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Somogy Megyei Bíróság 2007. február 5. napján kelt 23.P.20.402/2006/20. számú ítélete ellen a felperes által 21., az alperes által 22. sorszám alatt benyújtott fellebbezések folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és a keresetet teljes egészében elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 100.000 (egyszázezer) forint másodfokú perköltséget.

A felperest korábban képviselő dr. Horváth Tibor (Kaposvár, Rákóczi tér 9-11.) pártfogó ügyvéd államot terhelő másodfokú díját 6.000 (hatezer) forintban állapítja meg.

Felhívja a Pécsi Ítéltábla Gazdasági Hivatalát, hogy a pártfogó ügyvéd díját - számla benyújtását követően - a pártfogó ügyvéd részére az ellátmány terhére utalja ki.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes az 1997. november 28-án kötött adásvételi szerződéssel megvásárolta az alperestől a N., xy utca xy szám alatti ingatlant. A szerződéskötés aláírásával egyidejűleg birtokba

vette az ingatlanon lévő északi lakást, míg a déli lakást 1998. április hónapban - önkényesen - foglalta el. A teljes vételárat azonban nem fizette meg, abból 340.000 forinttal adós maradt.

A jelen per alperese a Tolna Megyei Bíróság előtt 10.P.20.444/2000. szám alatt indított perben a szerződés felbontását kérte a felperes szerződésszegésére - a vételárhátralék megfizetésének elmulasztására - hivatkozással. felperes neve ugyancsak a szerződés felbontását kérte, mégpedig az eladó hibás teljesítésére hivatkozással. Viszontkeresetet terjesztett elő, amelyben az eladó szerződésszegése miatt bekövetkezett 20.000.000 forint vagyoni kárának a megfizetésére kérte kötelezni a jelen per alperesét. Kárát abban jelölte meg, hogy az alperes szerződésszegése miatt életveszélyes ingatlanban kell laknia, ezen túlmenően hivatkozott arra, hogy ugyanazért a pénzért már nem tud hasonló állapotú és nagyságú ingatlant vásárolni, mint amilyent az alperessel kötött szerződéssel kívánt megszerezni.

A Tolna Megyei Bíróság 14. sorszámú ítéletével a felek között létrejött adásvételi szerződést felbontotta és az eladót 871.073 forint 15 nap alatti visszafizetésére, míg a vevőt ezzel egyidejűleg az ingatlannak az eladó birtokába bocsátására kötelezte azzal, hogy 2000. október 1. napjától a kiköltözéséig havi 2.400 forint használati díj megfizetésére is kötelezte a jelen per felperesét. Az ítéletet a Legfelsőbb Bíróság 2002. október 15-én kelt, Pf.VI.26.561/2000/12. számú ítéletével helybenhagyta.

A felperes az ítéletben meghatározott kötelezettségének nem tett eleget, az ingatlant nem bocsátotta az alperes birtokába. Az alperes 2003. október 3. napján a Tolna Megyei Bíróságon letétbe helyezéssel teljesítette az ítéletben foglalt kötelezettségét. 643.473 forintot helyezett letétbe azzal, hogy beszámította az ítéletek alapján őt megillető használati díjat és perköltséget a felperesnek járó összegbe.

A felperes jelen perben előterjesztett keresetében a 871.073 forint és a letétbe helyezés útján megfizetett 643.740 forint közötti különbözet és kamatai, összesen 348.153 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Kártérítés címén 2.800.000 forintban kérte marasztalni az alperest, arra hivatkozással, hogy az időközben életveszélyessé vált ingatlanban az odaszállított ingóságai tönkrementek, azokban 2002. november 7-től ilyen összegű kár keletkezett. Ugyancsak kártérítésre tartott igényt elmaradt jövedelem címén 2002. november 7. napjától havi 70.000 forint összegben, figyelemmel arra, hogy az alperes az ítéletben megállapított fizetési kötelezettségének csak részben tett eleget, ezért újabb ingatlant vásárolni nem tudott, N-ban pedig munkalehetőség nincs. 7.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest, mert a magánlakáshoz, az emberhez méltó lakáshoz, az emberi méltósághoz és az egészséghez való joga is megsérült amiatt, hogy az alperes az ítélet szerinti fizetési kötelezettségét csak részben teljesítette, ezért nem tudott az ingatlanból kiköltözni.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Hivatkozott arra is, hogy a 348.153 forint tekintetében a bíróság már jogerős ítéletet hozott, a felperes ezt az igényét legfeljebb végrehajtási eljárásban érvényesítheti. Egyebekben pedig állította, hogy magatartásával okozati összefüggésben a felperest nem érte kár, jogszerűen járt el a hivatkozott ítélet szerinti kötelezettsége teljesítése során.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét részben alaposnak találta és 191.000 forint és annak 2007. január 1. napjától járó kamatai megfizetésére kötelezte az alperest. A 348.153 forint követelésről megállapította, hogy az ítélt dolognak minősül, ezért az erre irányuló keresetet elutasította.

A megyei bíróság az ingóságokban bekövetkezett kár tekintetében találta részben alaposnak a felperes keresetét, mert az épület romos állaga miatt az ingóságok folyamatosan károsodtak. A korábban meghozott ítélet szerint 50-50 %-ban határozta meg a bíróság a felek közrehatását az ingatlan állagának leromlásában, azonban figyelemmel kell lenni arra, hogy a felperes az ítéletben megállapított kiköltözési kötelezettségét nem teljesítette, így az ingóságok károsodásában nagyobb mértékben közrehatott, ezért a bekövetkezett károk 20 %-át köteles az elsőfokú ítélet szerint az alperes megfizetni. Egyebekben pedig a kártérítési keresetet elutasította.

Az ítélet ellen, annak részbeni megváltoztatása érdekében mindkét fél fellebbezett. A felperes fellebbezésében keresetének maradéktalan teljesítését, míg az alperes a teljes kereset elutasítását kérte.

A felperes fellebbezése alaptalan.
Az alperes fellebbezése alapos.

Az ítéltő tábla megállapította, hogy az alperes védekezése a 348.153 forint megfizetése iránti kereset tekintetében alapos, e követelésről a bíróság már jogerős döntést hozott, ezért annak újabb ítélettel való elbírálására nincs eljárásjogi lehetőség. A 9. sorszámú végzésével az ítéltő tábla a pert a 348.153 forint megfizetésére irányuló keresetre vonatkozó részében megszüntette és a Somogy Megyei Bíróság ítéletének erre a kereseti kérelemre vonatkozó rendelkezését hatályon kívül helyezte, ezért az ezzel kapcsolatos ítéleti rendelkezéseket a másodfokú ítélet nem érinti.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a fellebbezéssel érintett és a jelen ítélettel felülbírált részében helyesen állapította meg, abból azonban téves következtetést levonva hozta meg az alperest - részben - marasztaló döntést.

A felperes a keresetében kizárólag a 2002. november 7-ét követően bekövetkezett kárainak a megtérítésére kérte kötelezni az alperest. Az alperes károkozó magatartását abban jelölte meg, hogy az őt 871.073 forint megfizetésére kötelező, s a Legfelsőbb Bíróság által 2002. október 15-én meghozott, a Tolna Megyei Bíróság 10.P.20.444/2000/14. számú ítéletét helybenhagyó ítélet szerinti teljesítési határidő

lejártáig a fizetési kötelezettségét nem teljesítette, ezért ő a perbeli ingatlanból kiköltözni nem tudott. Ez az akadály azóta is fennáll, mert az alperes 2003. október 3-án csak 643.473 forintot helyezett bírósági letétbe az ő javára és azt azóta sem egészítette ki a marasztalási összegre. Ahhoz, hogy az ingatlanból kiköltözzön, másik lakást kellett volna vásárolnia, amelyhez a teljes összegre szüksége lett volna.

A felperes keresetéhez képest a bíróságnak az alperes kártérítési felelősségét csupán a jogerős ítélet szerinti teljesítési kötelezettségével kapcsolatban kellett vizsgálni.

Ezzel összefüggésben az ítélet tábla arra mutat rá, hogy a jogerős ítélet az eredeti állapot helyreállítására mindkét fél számára azonos teljesítési határidőt állapított meg azzal, hogy a teljesítésre egyidejűleg kötelesek, azonban nem határozta meg, hogy a teljesítéssel melyik fél köteles elől járni. A felperesnek az ingatlan birtokba adására, illetőleg az alperesnek a vételár visszafizetésre egyaránt 15 napos teljesítési határidő állt rendelkezésére, anélkül, hogy a teljesítéssel előjáró felet a bíróság meghatározta volna, így egyik fél sem várhatott a másik fél elsőnek való teljesítésére. A másodfokú bíróság a felperes személyes előadása alapján (P.20.612/2004/15. számú jegyzőkönyv), megállapította hogy az alperes a jogerős ítélet alapján a teljesítés elősegítése érdekében eljár, a felperessel tárgyalásokat kezdeményezett, amelyek azonban nem vezettek sikerre. Erre tekintettel került sor - késedelmesen - bírósági letétbe helyezés útján való teljesítésére. A felperes azonban, bár a letétbe helyezett összeget felvette, az ítéletben foglalt kötelezettségét csak a jelen perben meghozott elsőfokú ítélet kézhezvétele után, végrehajtási eljárásban, a végrehajtó felhívására teljesítette.

A rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható az is, hogy az alperes magatartásától és teljesítésétől függetlenül a felperesnek fennállt a lehetősége az ingatlan 15 napon belüli birtokba adására. A felperes a részére járó pénz kifizetése nélkül is teljesíthette volna a kötelezettségét, hiszen a személyes előadása során - a fent hivatkozott jegyzőkönyvbe foglaltan - azt adta elő, hogy az öccse is tudott volna elhelyezést biztosítani a számára, amiből az következik, hogy a felperest ért károk és az alperes késedelme között nem áll fenn az okozati összefüggés. Kárai abból erednek, hogy a felperes a kiköltözési kötelezettségének nem tett eleget. A felperes a kiköltözésével a később bekövetkezett kárt el is háríthatta volna, amely magatartásával a Ptk.340.§-ának (1) bekezdésében előírt kárenyhítési kötelezettségének tett volna eleget. A Ptk.340.§-ának (1) bekezdése pedig azt is kimondja, hogy nem kell megtéríteni a kárnak azt a részét, amely abból származott, hogy a károsult a kárenyhítési kötelezettségét nem teljesítette.

A fentiektől függetlenül sem volt jogellenes az alperesnek az az eljárása, hogy a bírósági letétbe helyezéssel 871.073 forintnál kevesebbet teljesített, mert ebbe a tartozásába beszámította a felperes által neki fizetendő perköltséget és az időközben esedékessé vált használati díjat, amelyek megfizetésére a jogerős ítélet a felperest ugyancsak kötelezte. A Ptk.296.§-ának (1) bekezdése értelmében

ugyanis a kötelezett a jogosulttal szemben fennálló egyenemű és lejárt követelését - ha jogszabály kivételt nem tesz - a jogosulthoz intézett vagy a bírósági eljárás során tett nyilatkozattal tartozásába beszámíthatja. A Ptk.297.§-ának (4) bekezdésében meghatározott feltétel is teljesült, hiszen a felperest bírósági ítélet alapján megillető követeléssel szemben az alperes az őt ugyancsak bírósági ítélet alapján megillető követelést számította be. A Ptk. 296. §-ának (2) bekezdése értelmében pedig a beszámítás erejéig a kötelezettségek megszűnnek. Ebből következően semmiféle jogellenes magatartást nem tanúsított az alperes az ítélet szerinti marasztalási összeg megfizetése során.

A Ptk.339.§-ának (1) bekezdése szerint csak az kötelezhető kártérítés megfizetésére, aki másnak jogellenesen okozott kárt, s mivel az alperes terhére jogellenes magatartást megállapítani a felperes által érvényesített 2002. november 7-e után bekövetkezett kárai tekintetében nem lehetett, a kártérítési felelőssége sem állapítható meg.

Megjegyzni csupán a másodfokú bíróság, hogy ha az alperes késedelmes és felróható teljesítése megállapítható lett volna, a felperesnek a kártérítési felelősség jogalapja körében azt is bizonyítani kellett volna, hogy 2002. november 7. és 2003. október 3. között milyen mértékű kára keletkezett az ingóságaiban, hiszen már a perrel érvényesített időszak előtt - 1999-től - és azt követően folyamatosan a perbelihez hasonló körülmények között tárolta azokat.

A fenti indokokra tekintettel a felperes keresete teljes egészében alaptalan volt, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a keresetet teljesítő részében a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetet teljes egészében elutasította.

Az elsőfokú bíróság a keresetet olyan csekély részben teljesítette, hogy az annak megváltoztatása és a kereset teljes elutasítása az elsőfokú perköltség viselésére nem hatott ki, ezért a másodfokú bíróságnak az elsőfokú ítéletnek a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezését nem kellett érinteni.

A felperes fellebbezése sikertelen volt, az alperes fellebbezése sikeres, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján a felperes köteles az alperes másodfokú eljárásban felmerült költségét megfizetni.

Az alperest képviselő ügyvéd munkadíjának összegét az ítélőtábla a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3.§-ának (5) és (6) bekezdése alapján állapította meg, figyelemmel arra, hogy az alperes képviselője részéről a másodfokú képviselet ellátása számottevő időráfordítást és elmélyült jogi munkát nem igényelt.

A felperes nevében a fellebbezést pártfogó ügyvéd terjesztette elő. A másodfokú bíróság a pártfogó ügyvéd díját a 7/2002. (III.30.) IM rendelet 5.§-ának (2) bekezdése alapján, a sikertelen fellebbezésre tekintettel a (3) bekezdés értelmében

az állam terhére állapította meg és a (6) bekezdés alapján intézkedett annak kiutalása felől.

A felperes személyes költségmentessége folytán a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 14.§-a értelmében az állam viseli.

P é c s , 2007. szeptember 13.

Dr. Veszely József s.k. a tanács elnöke, Dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. előadó bíró, Dr. Hrubai Adrienn s.k. bíró